

DŽON DVANAEST JASTREBOVA

TAMNA REKA

Trilogija *Četvrti predeo*

– druga knjiga o paralelnim svetovima –

Preveo

Goran Stamenković

 Laguna

Naslov originala

John Twelve Hawks
THE DARK RIVER

Copyright © 2007 by John Twelve Hawks
Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

Mojoj deci

BELEŠKA AUTORA

Tamna reka je delo mašte nadahnuto stvarnošću.

Pustolovni čitalac u njoj će moći da dodirne sunčani časovnik skriven pod ulicama Rima, otputuje u Etiopiju i stane pred svetište u Aksumu, ili prošeta terminalom Grand central u Njujorku i istraži tajnu njegove zasvođene tavanice.

Sva oblička Ogromne mašine opisana u romanu takođe postoje, ili su u fazi razvoja. U bliskoj budućnosti, privatni i državni totalni informacioni sistemi nadgledaće sve vidove naših života. Jedan centralni računar pamtiće kuda idemo i šta kupujemo, imejl poruke koje pišemo i knjige koje čitamo.

Svaki napad na privatnost opravdava se preovlađujućom kulturom straha, koja kao da nas okružuje i svakim danom postaje sve jača. Krajnje posledice tog straha izrazio sam u svojoj viziji Prvog predela. Njegova tama trajaće večno, a ljudi će joj se – takođe večno – suprotstavljati saosećanjem, hrabrošću i ljubavlju.

Džon Dvanaest Jastrebova

LICA

U romanu *Putnik*, Džon Dvanaest Jastrebova predstavio je čitaocima jedan drevni sukob koji se odigrava ispod površine našeg svakodnevnog sveta. Ovaj sukob uključuje tri grupe ljudi: Bratstvo, Putnike i Harlekine.

Kenard Neš je vođa Bratstva, grupe moćnih pojedinaca koji se suprotstavljaju svakoj promeni unutar uspostavljene društvene strukture. *Nejtan Bun* je šef bezbednosti ove tajne organizacije. Pripadnike Bratstva neprijatelji nazivaju „Tabulama“ zbog toga što smatraju da je čovečanstvo, kao i ljudska svest, *tabula rasa* – prazna tabla po kojoj mogu da žvrljaju poruke netrpeljivosti i straha. U osamnaestom veku, britanski filozof Džeremi Bentam osmislio je Panoptikum: model zatvora u kojem bi jedan posmatrač mogao nadzirati na stotine robijaša a da pri tom ostane neprimećen. Neš i Bun veruju da će im kompjuterizovan sistem nadzora, koji se gradi u zemljama industrijskog sveta, omogućiti da kreiraju svojevrsan virtuelni panoptikum.

Vekovima unazad, Bratstvo nastoji da iskoreni Putnike: muškarce i žene koji imaju tu moć da svoju energiju odašilju ka nekom od šest predela. Ovi predeli predstavljaju paralelne stvarnosti, koje su opisivali vizionari svih veroispovesti.

Putnici se na ovaj svet vraćaju s novim pogledima i otkrovenjima koja dovode u pitanje uspostavljeni poredak, te ih stoga Bratstvo smatra glavnim izvorom nestabilnosti u društvu. Jedan od poslednjih preživelih Putnika bio je *Metju Korigan*, ali i on je nestao nakon što su plaćenici Bratstva napali njegovu kuću. Njegova dva sina, *Majkl* i *Gejbrijel Korigan*, opstali su i živeli izvan Mreže, sve dok nisu otkrili kako i oni imaju moć da postanu Putnici.

Putnici bi možda bili iskorenjeni još pre mnogo godina da ih nije štitila grupica odanih boraca po imenu Harlekini. Metjua Korigana nekada je štitio Harlekin nemačkog porekla, po imenu *Bodlja*, kojeg je u Pragu ubio Nejtan Bun. Bodljinu kćerku Maju poslali su u Ameriku da pronađe braću Korigan. U tome joj pomaže francuski Harlekin po imenu *Lipa*, a Maja često razmišlja i o legendarnoj Harlekinki *Majci Blagoslova*, kojoj se takođe gubi svaki trag. Prilikom posete Los Anđelesu, Maja je pronašla dva saveznika: učitelja borilačkih veština po imenu *Holis Vilson* i mladu ženu po imenu *Viki Frejzer*.

U nastavku priče, Majkl Korigan prelazi u tabor Bratstva, dok se njegov mlađi brat Gejbrijel skriva zajedno s Majom, Holisom i Viki. U Novoj Harmoniji, komuni koju je u Arizoni osnovao Metju Korigan, nebo prekrivaju olujni oblaci iz kojih polako počinje da pada sneg...

PREDIGRA

Pahulje počese lelujavu da padaju sa sve mračnijeg neba dok su se članovi Nove Harmonije vraćali kući na večeru. Odrasli, koji su radili na potpornom zidu u blizini centra komune, hukali su u šake i pričali o olujnim frontovima, a deca su zabacivala glave unazad i, vrteći se ukrug, otvorenih usta, pokušavala da jezikom uhvate kristalčiće leda.

Alis Čen je bila mala, ozbiljna devojčica u farmerkama, radničkim čizmama i plavoj zimskoj jakni od najlona. Tek što je navršila jedanaest godina, za razliku od njene dve najbolje drugarice, Helene i Melise, koje su već napunile dvanaest i ušle u trinaestu. U poslednje vreme, dve starije devojčice vodile su duge razgovore o detinjastom ponašanju i o tome koji su dečaci u Novoj Harmoniji glupi i nezreli.

Mada je i ona želela da oseti ukus pahulja, Alis zaključila kako za njene godine ne bi bilo baš prikladno da se, poput balavica iz Niže škole, vrti unaokolo s isplaženim jezikom. Navukavši pletenu kapu na glavu, ona pođe za svojim drugaricama jednim od puteljaka koji su se međusobno ukrštali duž kanjona. Teško je biti odrastao. Osetila je olakšanje kad Melisa dodirnu Helenu, vičući „Šuga!“ i stade da beži.

Tri drugarice odlepršale niz kanjon, smejući se i jureći se. Noćni vazduh bio je hladan i mirisao je na borovinu i vlažnu

zemlju, a osećao se i blagi miris podloženih cepanica odozdo, iz staklene bašte. Dok su prelazile preko jedne čistine, pahulje na trenutak prestadoše da padaju i zaigraše ukrug – kao da je porodica duhova načas zastala da se poigra među drvećem.

U daljini se začu mehanički zvuk koji je postajao sve jači, pa devojčice prestadoše s jurnjavom. Nekoliko sekundi kasnije, helikopter s oznakama Šumske službe Arizone zagrmе iznad njih i odlete duž kanjona. I ranije su viđale helikoptere slične ovom, ali uvek leti. Bilo je neobično videti ga usred februara.

„Verovatno traže nekoga“, reče Alis. Mora da je strašno biti tako sam, pomislila je, dok se teškom mukom probijaš kroz sneg – a umor i strah te polako sustižu.

Helena se nagnu napred i udari Alis po ramenu. „E, sad si ti šuga!“, reče. I nastaviše da trče.

Pod trup helikoptera bili su zakačeni uređaj za noćno osmatranje i senzor za termičko snimanje. UNO je prikupljao vidljivu svetlost, kao i niže frekvencije infracrvenog spektra, dok je termički senzor detektovao toplotu emitovanu s različitih objekata. Oba uređaja su svoje podatke slala do računara, koji ih je objedinjavao u jedinstven video-zapis.

Na tridesetak kilometara od Nove Harmonije, Nejtan Bun je sedeo u kamionetu za razvoženje hleba, preuređenom u osmatračko vozilo. Srkutao je kaficu – bez šećera, bez šlaga – i posmatrao kako se na monitoru pojavljuje crnobela slika Nove Harmonije.

Šef bezbednosti Bratstva bio je uredno odeven muškarac, s kratko podšišanom sedom kosom i naočarima s čeličnim okvirom. Bilo je nečeg surovog, gotovo optuživačkog u njegovom ponašanju. Policajci i graničari su mu se, pri prvom susretu, obraćali sa „Razumem, gospodine“, dok su civili obično obarali pogled kad bi ih nešto upitao.

Bun je još u vojsci koristio uređaje za noćno osmatranje, ali ova nova dvojna kamera nudila je znatno šire mogućnosti. Sada je mogao istovremeno da prati ciljeve koji su napolju i one koji se nalaze unutar objekata: jednu osobu koja šeta kroz šumicu, i drugu koja pere sudove u kuhinji. Još je veća korist bila to što je računar mogao da analizira svaki svetlosni izvor i pruži relevantnu procenu o tome da li je reč o ljudskom biću ili vrelom tiganju. Bun je novu kameru smatrao krunskim dokazom da su nauka i tehnologija – štaviše, sama budućnost – na njegovoj strani.

Džordž Koset, druga osoba koja je sedela u kamionetu, bio je stručnjak za nadzor kojeg su avionom poslali iz Ženeve. Bio je to bledunjav mladić, alergičan na sve moguće vrste hrane. Tokom osmodnevne akcije praćenja, povremeno je na računaru koristio vezu s Internetom kako bi na onlajn aukcijama ostavljao ponude za plastične figurice junaka iz stripova.

„Daj mi broj“, reče Bun, posmatrajući živi prenos iz helikoptera.

Usredsređujući se na monitor, Koset započe s unošenjem komandi. „Svih izvora toplote, ili samo ljudi?“

„Samo ljudi. Hvala.“

Klik. Klik. Prsti su prebirali po tastaturi. Posle nekoliko trenutaka, na ekranu se prikazaše konture šezdeset osmoro stanovnika Nove Harmonije.

„Koliko je taj podatak tačan?“

„Između devedeset osam i devedeset devet procenata. Možda nam je promaklo jedno ili dvoje ljudi koji se nalaze duž ivica zone skeniranja.“

Bun skinu naočari, obrisa ih flanelskom krpicom i po drugi put odgleda video-zapis. Godinama su Putnici i njihovi učitelji Izvidnici propovedali o tobožnjoj Svetlosti koja obitava u svakoj osobi. Sada je, međutim, prava svetlost – ne ona duhovna – postala nov metod detekcije. Bilo je nemoguće sakriti se, čak i u mraku.

* * *

Snežne pahulje koje je Alis unela na svojoj kosi kad je ušla u kuhinju otopiše se još pre no što je skinula jaknu. Njena porodična kuća bila je izgrađena u jugozapadnom stilu, s ravnim krovom, malim prozorima i skromnom spoljašnjom dekoracijom. Poput svih ostalih kuća u kanjonu, i njena je bila napravljena od slame – naslagane slamnate bale činile su zidove, koji su bili učvršćeni čeličnim šipkama i zatim obloženi vodootpornim malterom. U prizemlju je bila jedna velika prostorija s kuhinjom, zatim dnevna soba i otvoreno stepenište ka spavaćim sobama u potkrovlju. Jedna vrata vodila su do Alisine spavaće sobe, kućne kancelarije i kupatila. Kako su zidovi bili debeli, oko svakog prozorskog okvira postojala je niša; u niši kuhinjskog prozora stajala je korpa s nedozrelim avokadom, a bilo je tu i nešto starih kostiju, donetih odnekud iz pustinje.

Iz lonca na električnom šporetu ključala je para i maglila prozorska okna. U hladnim noćima poput ove, Alis se činilo kao da živi u svemirskoj kapsuli spuštenoj na dno neke tropske lagune. Kad bi obrisala vlagu s prozora, verovatno bi kroz njega ugledala skušca pratibroda* kako jezdi pored belog korala.

Kao i obično, majka je u kuhinji ostavila nered – prljave činije i kašike, očerupane grančice bosiljka i širom otvorenu kutiju za brašno koja je prosto prizivala miševе. Alisina crna kika njihala se napred-nazad dok je špartala kuhinjom odlažući hranu i uklanjajući mrvе. Oprala je činije i kašike, a zatim ih poslagala na čistu krpу, kao skalpele na hirurški sto. Dok je odlagala kutiju s brašnom, njena majka siđe stepeništem iz potkrovlja, noseći u rukama čitavu hrpu medicinskih časopisa.

Dr Džoun Čen bila je sićušna žena kratke crne kose. Po profesiji je bila lekar, a u Novu Harmoniju se sa svojom kćerkom

* Engl.: *pilot fish* (lat.: *Naucrates ductor*) – vrsta ribe-mesoždera, s prugastim šarama na telu, koja je veoma rasprostranjena u toplim i tropskim otvorenim morima. (Prim. prev.)

doselila nakon što joj je muž poginuo u saobraćajnoj nesreći. Svako veče, pre večere, Džoun je svlačila farmerice i flanelsku košulju i oblačila dugačku suknju i svilenu bluzu.

„Hvala, dušo, ali nisi morala da čistiš. Sve bih to ja uradila...“ Džoun sede u izrezbarenu stolicu pored kamina i spusti časopise u krilo.

„Ko nam dolazi na večeru?“, upita Alis. Stanovnici Nove Harmonije uvek su delili obroke.

„Martin i Antonio. Komitet za budžet mora da donese nekakvu odluku.“

„Jesi li kupila hleb u pekari?“

„Pa naravno da jesam“, reče Džoun. A onda počе da maše desnom rukom, kao da njome kopa po sećanju. „To jest, možda. Mislim da jesam.“

Alis pretraži kuhinju i nađe veknu hleba koja je, reklo bi se, bila od pre tri dana. Uključivši rernu, ona preseče veknu napola, protrlja obe strane svežim češnjevima belog luka i popraska ih sa malo maslinovog ulja. Dok se hleb podgrevaо u plehu, postavila je sto i iznela posudu za serviranje testenine. Kada je napokon završila, htede ćuteći da prođe pored majke i tako izrazi svoj protest zbog toga što je opet sve morala sama da uradi. Ali kad se približila stolici, Džoun se ispruži i pomilova je po ruci.

„Hvala ti, dušo. Srećna sam što imam tako divnu kćer.“

Izviđači su bili na svojim mestima duž oboda Nove Harmonije dok su preostali plaćenici upravo napuštali motel u San Luisu. Bun je poslao imejl poruku Kenardu Nešu, aktuelnom vođi Bratstva. Za dva-tri minuta, stigao je odgovor: *Akcija o kojoj smo ranije razgovarali sada je i zvanično odobrena.*

Bun pozva vozača terenskog vozila u kojem su bili članovi prvog tima. „Krenite ka tački Delta. Ljudstvo bi sada trebalo da uzme svoje PTS lekove.“

Svaki plaćenik nosio je sa sobom plastičan paketić sa po dve pilule za prevenciju traumatskog stresa. Bunovi ljudi su ih od milošte zvali „paklenim pilulama“, a njihovo konzumiranje neposredno pred akciju „silaženjem u pakao“.* Dejstvo ovog leka ogleda se u privremenoj imunizaciji osobe koja se sprema da poćini neki akt nasilja, štiteći ga tako od jakih osećanja krivice ili kajanja.

Početno istraživanje u vezi s PTS-om obavljeno je na univerzitetu Harvard kad su, kod preživelih u udesima koji su uzimali lek za srce pod nazivom propranolol, neurolozi uočili smanjenje nivoa fiziološke traume. Naućnici iz istraživaćke grupe Bratstva, Fondacije Evergrin, u potpunosti su sagledali sve posledice jednog ovakvog otkrića. Uz pomoć donacije amerićkog Ministarstva odbrane, započeli su s proućavanjem dejstva ovog leka kod vojnikâ na bojnom polju. Došlo se do zaključka da lek PTS ogranićava hormonalne reakcije mozga na šok, gađenje i strah. Na taj naćin se umanjuje stvaranje traumatskih sećanja.

Nejtan Bun nikada nije koristio PTS pilule, niti bilo koju drugu vrstu antitraumatskih lekova. Ako veruješ u ono što radiš, ako znaš da si u pravu, onda krivica ne postoji.

Alis je ostala u svojoj spavaćoj sobi sve dok se na večeri nisu pojavili i preostali ćlanovi komiteta za budžet. Prvi je stigao Martin Grinvald, pokucavši nežno na kuhinjska vrata i saćekavši da mu Džoun otvori. Martin je bio postariji ćovek sa zdepastim nogama i naoćarima s debelim staklom. Źiveo je kao uspešan biznismen u Hjustonu, sve do jednog popodneva kad mu se na autoputu pokvario automobil i kad se ćovek po imenu Metju Korigan zaustavio da mu pomogne. Ispostavilo

* Engl.: „*Taking your pits*“. Radi se o igri reći. Naime, skraćenica PTS se u originalu ćita „*pi-ti-es*“, ali se u Źargonu moće dalje saćzeti u „*pits*“, što je istovetno sa izgovorom reći *pits*, ćije je jedno od znaćenja *pakao*, u mnoćini. (Prim. prev.)

se da je Metju Putnik, duhovni ućitelj koji je u stanju da napusti sopstveno telo i otisne se u neku drugu stvarnost. Metju je proveo nekoliko nedelja u razgovorima s porodicom Grinvald i njihovim prijateljima, a zatim ih pri poslednjem susretu sve izgrlio i otišao. Nova Harmonija bila je odraz Putnikovih zamišli – pokušaj kreiranja jednog novog naćina Źivota, nezavisnog od Ogromne mašine.

Alis je za Putnike saznala od druge dece, mada joj nije bilo sasvim jasno kako sve to funkcioniše. Znala je za postojanje šest razlićitih svetova, koje nazivaju predelima. Ovaj njihov svet – sa svojim sveŹim hlebovima i prljavim sudovima – nazivali su Ćetvrtim predelom. Treći predeo bila je šuma s pitomim Źivotinjama, što je zvućalo bajno. Postojao je, mećutim, i Predeo gladnih duhova, te još jedno mesto gde su se ljudi neprestano tukli.

Metjuov sin Gejbrijel, mladić od svojih dvadesetak i kusur godina, takoće je bio Putnik. U oktobru je jednu noć proveo u Novoj Harmoniji sa svojim lićnim ćuvarom, Harlekinkom po imenu Maja. Sada je bio poćetak februara, a odrasli su još prićali o Gejbrijelu, dok su se deca prepirala oko Harlekinke. Riki Katler je rekao da je Maja verovatno usmrtila na desetine ljudi i da vlada nećim što se zove Varijacija tigrove kandže: jedan jedini udarac u srce i ćovek pada mrtav. Alis je zakljućila kako je Varijacija tigrove kandže ništa drugo do velika obmana, osmišljena na Internetu. Maja je bila krajnje ovozemaljska osoba, mlada Źena s gustom crnom kosom i sablasno plavim oćima, koja je svoj mać nosila u tulcu obešenom o rame.

Nekoliko minuta po Martinovom dolasku, Antonio Kardenas nahrupi na vrata i bez pitanja uće u kuću. Antonio je bio razmetljiv, atletski građen muškarac, koji je nekada radio kao preduzimać u Hjustonu. Kada je s prvom grupom doseljenika pristigao u kanjon, gore na visoravni izgradio je tri vetrenjaće koje su komunu snabdevale elektrićnom strujom. Antonija su voleli svi stanovnici Nove Harmonije; pojedini mlaći dećaci su

čak svoje opasače s alatom nosili isto kao on – opuštene nisko ispod struka.

Dva muškarca se osmehnuše Alis i upitaše je kako napreduje s časovima violončela. Zatim svi posedaše za sto od hrastovine – poput većine nameštaja u kući, i on je bio napravljen u Meksiku. Testenina beše poslužena i odrasli se upustiše u raspravu o jednom problemu koji je iskrasao pred budžetski komitet. Naime, Nova Harmonija je već bila uštedela dovoljno novca za kupovinu usavršenog sistema akumulatora za skladištenje električne energije. Postojeći sistem je omogućavao da svaka porodica poseduje električni šporet, frižider i po dve grejalice. Veći broj akumulatora značio bi više uređaja, što možda i nije bilo najbolje rešenje.

„Smatram da je mnogo efikasnije da veš-mašine i dalje budu smeštene u centru komune“, reče Martin. „Takođe mislim da nam nisu potrebni aparati za espresso i mikrotalasne pećnice.“

„Ne slažem se s tobom“, uzvratila Džoun. „Mikrotalasne pećnice zapravo štede struju.“

Antonio klimnu glavom. „A ja prosto obožavam da ujutru popijem kapučino.“

Dok je sklanjala prljave sudove sa stola, Alis baci pogled na zidni sat iznad sudopere. Bila je sreda kasno uveče u Arizoni, što znači da je u Australiji bio četvrtak po podne. Preostalo joj je otprilike deset minuta da se spremi za časove muzike. Odrasli se nisu ni obazirali na nju dok je na brzinu navlačila dugačak zimski kaput, uzimala kofer s violončelom i izlazila napolje.

Sneg je još padao. Škripa gumenih đonova na njenim radničkim čizmama pratila ju je od ulaznih vrata do kapije. Skoro dva metra visok zid od pečene cigle opkoljavao je kuću i baštu s povrćem, braneći je od upada jelenova leti. Prošle godine, Antonio je postavio veliku kapiju s izrezbarenim motivima iz rajskog vrta. Ako biste se dovoljno približili kapiji od tam-

ne hrastovine, prepoznali biste na njoj Adama i Evu, rascvalo stablo i zmiju.

Alis otvori kapiju i prođe kroz zasvođen prolaz. Staza koja je uz kanjon vodila do centra komune bila je zavejana snegom, ali to joj nije smetalo. Kerozinska lampa koju je nosila u ruci ljuljala se napred-nazad dok su pahulje i dalje padale. Sneg je prekrrio stabla borova i planinskog mahagonija, a jednu hrpu naslaganih cepanica pretvorio je u brežuljak koji je ličio na usnulog medveda.

Centar komune činile su četiri velike zgrade sa zajedničkim dvorištem. U jednoj od njih bila je smeštena Viša škola za starije učenike, sa osam prostorija namenjenih učenju preko Interneta. Ruter u ostavi bio je priključen na kabl koji je vodio do satelitske antene, gore, na visoravni. U Novoj Harmoniji nije bilo telefonskih linija, a mobilni telefoni unutar kanjona nisu imali mrežu. Za vezu sa svetom koristili su Internet, ili pak satelitski telefon koji se nalazio u centru komune.

Alis uključi računar, izvadi violončelo iz kofera, a stolicu s ravnim naslonom postavi naspram veb-kamere. Nekoliko trenutaka pošto se prikačila na Internet, na ekranu ugleda svoju učiteljicu violončela. Gospođica Harvik bila je starija žena, koja je svojevremeno nastupala u sidnejskoj Operi.

„Jesi li vežbala, Alis?“

„Jesam, gospođice.“

„Hajde da današnju lekciju započnemo sa 'Grinslivz'.“

Alis povuče gudalom, a telo joj upi duboki treptaj prve note. Dok je svirala violončelo, osećala se nekako većom, važnijom, i to osećanje ju je držalo satima pošto bi prestala da svira.

„Vrlo dobro“, reče gospođica Harvik. „A sada mi ponovo odsviraj drugi stav. Ovoga puta, obrati pažnju na visinu tona u trećem taktu i...“

Ekran računara najednom pocrne. Isprva, Alis pomisli kako nešto nije u redu s agregatom. Sijalice su, međutim, svetlele, a čulo se i tiho brujanje ventilatora iz kućišta računara.

Dok je proveravala kablove, vrata se uz škripu otvoriše i u sobu ude Brajan Bejts. Brajan je bio petnaestogodišnjak tamnosmeđih očiju i plave kose, koja mu je dosegala do ramena. Helena i Melisa su govorile da je sladak, ali Alis nije volela da priča o tim stvarima. Ona i Brajan družili su se isključivo muzike radi; on je svirao trubu i pohađao časove kod učiteljâ iz Londona i Nju Orleansa.

„Ej, čelistkinjo! Nisam znao da večeras vežbaš.“

„Trebalo je da imam čas, ali računar se jednostavno ugasio.“

„Jesi li čačkala nešto?“

„Naravno da nisam. Zakačila sam se na mrežu i uspostavila vezu s gospođicom Harvik. Sve je bilo u redu do pre nekoliko sekundi.“

„Ne brini. Popraviću ja to. Za četrdeset minuta mi počinje čas kod jednog novog učitelja iz Londona. Svira za Džez tralj.“

Brajan spusti kofer s trubom i skinu jaknu. „Kako idu časovi, čelistkinjo? Slušao sam te dok si vežbala u četvrtak. Zvučalo je veoma lepo.“

„Moram i ja tebi da smislim neki nadimak“, reče Alis. „Šta kažeš na Brajankinja?“

Brajan se osmehnu dok je sedao za računar. „Inja je ženski nastavak. Moraćeš da smisliš nešto drugo.“

Navlačeći kaput, Alis odlučila da violončelo ostavi u centru komune i da se vrati kući. Iz prostorije za vežbanje, jedna vrata su vodila u ostavu. Ona zaobiđe oko grnčarskog točka i violončelo nasloni na zid u ćošku, između dva plastična džaka sa sirovom glinom. U tom trenutku, iz sobe za vežbanje začu se muški glas.

Vrativši se do poluotvorenih vrata, Alis proviri kroz njih, suzdržavajući dah. Visok, bradat muškarac držao je pušku upevenu u Brajana. Stranac je bio obučen u smeđe-zeleno maskirno odelo, poput lovaca na jelene koje je Alis viđala na putu za San Lukas. Obrazi mu behu namazani tamnozelenom kamufla-

žnom mašću, a na glavi je imao specijalne zaštitne naočari s gumenom trakom. Naočari su mu bile podignute na čelo, s okularima spojenim u jedno sočivo, što je Alis podsećalo na rog kakvog čudovišta.

„Kako se zoveš?“, upita muškarac Brajana. Glas mu je bio miran i bezizražajan.

Brajan ne odgovori, već povuče stolicu unazad i polako ustade.

„Pitao sam te nešto, druškane.“

„Brajan Bejts.“

„Ima li još koga u zgradi?“

„Nema. Sâm sam.“

„Pa, šta radiš?“

„Pokušavam da se zakačim na Internet.“

Bradonja se tiho nasmeja. „Samo gubiš vreme. Upravo smo presekli kabl koji vodi do visoravni.“

„A ko ste vi?“

„Ne bih time lupao glavu da sam na tvom mestu, druškane. Ako želiš da dočekaš da porasteš, da nešto kresneš, da kupiš kola i tome slično – bolje bi ti bilo da odgovaraš na moja pitanja. Gde je Putnik?“

„Kakav putnik? Ovamo niko nije dolazio još od prvog snega.“

Čovek mahnu puškom. „Ne glumi nevinašce. Dobro znaš o čemu govorim. Jedan Putnik je ovde boravio s Harlekinkom po imenu Maja. Kuda su otišli?“

Brajan se malko nagnu, kao da se sprema da pojuri ka vratima.

„Čekam odgovor, druškane.“

„Idi do đavola...“

Brajan polete napred, a bradonja povuče oroz. Rafal je bio tako glasan da je Alis odskočila od vrata. Čitav minut je stajala u senci dok su joj pucnji odzvanjali kroz telo, a zatim ponovo izađe na svetlost. Naoružanog muškarca više nije bilo, a Brajan je ležao na boku kao da je zaspao tu, na podu, sklupčan oko jarkocrvene lokve krvi.

Mada joj je telo ostalo nepromenjeno, samo Alisino biće – onaj isti devojčurak koji se bezbrižno smeja sa svojim drugaricama i svirao violončelo – najednom postade nekako sićušno. Imala je osećaj kao da obitava unutar šuplje statue i iz nje promatra svet oko sebe.

Začuše se glasovi. Alis zakorači nazad u senku, kad u sobu ponovo uđe Brajanov ubica sa još šest ljudi. Svi su na sebi imali maskirna odela i slušalice s minijaturnim mikrofonom, koji su im se krivudavo spuštali do usta. Svaki je nosio različit tip puške, ali sve su one imale laserski nišan montiran na cev. Njihov vođa – stariji čovek s kratkom kosom i naočarima u žičanom okviru – tiho je govorio u mikrofona. Na kraju je klimnuo glavom i isključio predajnik koji mu je bio prikopčan za opasač.

„U redu, Samerfild i Glison su na položaju s termičkim senzorima. Zaustaviće svakoga ko pokuša da pobjegne, ali ja ne želim da dotle uopšte dođe.“

Muškarci klimnuše glavom. Jedan od njih je isprobavao svoj laserski nišan, šetajući crvenu tačkicu po belo okrečenom zidu.

„Upamtite – oružje koje vam je podeljeno registrovano je na neke od ovdašnjih stanovnika. Ako ste iz bilo kojeg razloga prinuđeni da upotrebite neregistrovano oružje, molim vas da zabeležite tačnu lokaciju, cilj i broj ispaljenih metaka.“ Vođa je sačekao da njegovi ljudi klimanjem glave potvrde da su razumeli. „Dobro. Znaite šta treba da radite. Idemo.“

Sva šestorica izadoše, nameštajući zaštitne naočari na oči, ali njihov vođa ostade u sobi. Koračajući tamo-amo, povremeno je govorio u mikrofona. *Da. Potvrđeno. Sledeći cilj.* Vođa se nije obazirao na Brajanovo mrtvo telo – gotovo kao da ga nije ni primećivao – ali kada je potočić krvi potekao po podu, on ga elegantno preskoči i nastavi da šeta.

Alis se šćućurila u uglu ostave, dodirujući grudi kolenima i zatvorivši oči. Morala je nešto da učini – da pronađe majku,

da upozori ostale – ali telo joj se prosto skamenilo. Mozgom su joj kolale misli, a ona ih je samo pasivno posmatrala kao mutne slike na televizijskom ekranu. Neko je, kroz plač, glasno govorio – i ona prepozna dobro poznat glas.

„Gde su mi deca? Hoću da vidim svoju decu...“

Vrativši se tiho do vrata, Alis vide kako vođa sprovodi Dženet Vilkins u sobu. Porodica Vilkins došla je iz Engleske; Novoj Harmoniji su se pridružili pre svega nekoliko meseci. Gospođa Vilkins beše punačka, usplahirena žena koja kao da se svega živog plašila – zvečarki, odrona, grmljavine.

Vođa je čvrsto držao gospođu Vilkins za ruku. Poveo ju je preko sobe i primorao da sedne na stolicu s ravnim naslonom. „Tako, Dženet. Smesti se udobno. Da ti donesem čašu vode?“

„Ne. Nema potrebe.“ Gospođa Vilkins ugleda mrtvo telo na podu i okrenu glavu u stranu. „Ja... Hoću da vidim svoju decu.“

„Ne brini, Dženet. Ona su na bezbednom. Odvešću te k njima za koji minut. Ali pre toga, jednu stvar treba da mi učiniš.“ Vođa posegnu rukom u džep, izvadi parče papira i pruži ga gospođi Vilkins. „Evo. Pročitaj ovo.“

U sobu su uneli video-kameru na tronošcu. Vođa postavi kameru na metar i po od gospođe Vilkins i proveri da li joj se lice nalazi u kadru. „U redu“, reče joj, „počni.“

Uzdrhtalih ruku, gospođa Vilkins počeo da čita: „U poslednjih nekoliko nedelja, pripadnicima Nove Harmonije počele su da pristižu poruke od Boga. Ne možemo sumnjati u verodostojnost ovih poruka. Mi znamo da su one istinite...“

Ona prestade s čitanjem i zavrte glavom. *Ne. Ne mogu ovo da čitam.* Stojeći iza kamere, vođa poteže pištolj iz futrole pod miškom.

„Ali među nama ima i nevernika“, nastavi gospođa Vilson. „Ljudi koji slede učenje Nečastivog. Veoma je važno da

sprovedemo čišćenje u sopstvenim redovima, kako bismo svi mogli da kročimo u Carstvo nebesko.”

Vođa spusti pištolj i isključio kameru. „Hvala ti, Dženet. To je dobro za početak, ali ne i dovoljno. Tebi je jasno zašto smo ovde i šta tražimo. Hoću da čujem sve što znaš o Putniku.“

Gospođa Vilkins zaplaka, a lice joj se izobličilo od tuge i straha. „Ne znam ništa. Kunem se...”

„Svako zna ponešto.“

„Taj mladić nije više tu. Otišao je. Ali muž mi je rekao da je Martinu Grinvaldu pre nekoliko nedelja stiglo pismo od Putnika.“

„I gde je sad to pismo?“

„Verovatno u Martinovoj kući. On tamo ima malu kancelariju.“

Vođa progovori u svoj mikrofoni. „Idite do kuće Grinvaldovih, u sektoru pet. Potražite u kancelariji pismo od Putnika. Ovo je od najvišeg prioriteta.“ Isključivši radio, on koraknu ka gospođi Vilkins. „Imate li još nešto da mi kažete?“

„Ja ne podržavam ni Putnike ni Harlekine. Nisam ni na čijoj strani. Ja samo hoću da mi vratite moju decu.“

„Naravno. U potpunosti vas razumem.“ Vođin glas je opet poprimio nežan i tešiteljski ton. „Zašto im se ne pridružite?“

On podiže pištolj i opali. Telo gospođe Vilkins tupo se sruči unazad. Vođa pogleda u mrtvu ženu kao u smeće koje je neko prosuo po podu, pa zatim vrati pištolj u futrolu i izađe iz sobe.

Alis je imala utisak da se vreme zaustavlja i ponovo počinje da teče u potpuno nepravilnom ritmu. Činilo joj se da joj je trebalo veoma dugo vremena da odgurne vrata ostave i prođe kroz sobu za vežbanje. Kad je došla do hodnika, vreme je poteklo toliko brzo da joj je tek ponešto ostalo u svesti: betonski zidovi, vrata koja su vodila napolje, čovek s naočarima u čeličnom okviru koji je, uperivši pušku, stajao na drugom kraju hodnika i vikao na nju.

Alis krenu u suprotnom pravcu od njega, odgurnu vrata i istrča u noć. Sneg je još padao i bilo je veoma hladno, ali tama ju je okružila kao neki čarobni plašt. Kad je izašla iz smrekove šumice i došla do kuće, osećala je kao da joj lice i gole šake gore. U kući su svetla još popaljena, što mora da je dobar znak. Prošavši kroz zasvođen prolaz, ona ispruženom rukom pomilovala rascvalo stablo koje je Antonio urezao u kapiju.

Ulazna vrata bila su otključana. Alis kroči u kuću i vide da posuđe još leži na stolu. „Ima li koga?“, reče tiho. Niko ne odgovori. Krećući se što je mogla tiše, pregledala je kuhinju, a zatim ušla u dnevnu sobu. Kuda da krene? Gde li su se odrasli sakrili?

Alis se ukopa u mestu i oslušnu ne bi li čula kakve glasove, ili bilo šta drugo što bi joj nagovestilo šta treba da uradi. Vetar je nanosio pahulje na prozorska okna, a grejalica je tiho zujala. Ona pođe korak napred i začu tiho dobovanje, kao kada voda kaplje iz slavine na sudoperi. Kada se zvuk ponovi – ovoga puta nešto glasnije – ona pođe oko kauča i ugleda lokvu krvi. Jedna kapljica se odlepi od tavanice i tiho pljesnu o pod.

Telo joj se ponovo pokrenu i ona polako pođe stepenicama ka potkrovlju. Mada je pred sobom imala svega četrnaest stepenika, činilo joj se da je to najduže putovanje u njenom životu. Jedan stepenik. Pa još jedan. Htela je da stane, ali noge su joj išle same. „Mamice, molim te“, prošapta ona, kao da moli za neku naročitu uslugu. „Molim te...” A onda se odjednom nađe u potkrovlju, stojeći pored tela svoje majke.

Ulazna vrata kuće naglo se otvoriše. Alis čučnu u senku, na pedalj od kreveta. Neki čovek je ušao u kuću i glasno govorio u mikrofoni.

„Da, gospodine. Ponovo sam u sektoru broj devet...”

Začu se kao neko kлокotanje, pa Alis proviri preko ivice potkrovlja. Čovek u maskirnom odelu prosipao je neku prozirnu tečnost po nameštaju. Oštar miris benzina ispunio vazduh.

„Nema nikakve dece ovde – u mom sektoru su samo uništeni ciljevi. Rejmond je uhvatio dvoje ljudi koji su bežali ka šumi, ali oboje su odrasli. Tako je. Leševe smo uneli u kuću.“

Čovek odbaci prazan kanister, povuče se do ulaznih vrata i kresnu šibicu. Na trenutak je prineo upaljenu šibicu k licu, na kojem Alis nije mogla da vidi ni okrutnost ni mržnju, već samo prostu poslušnost. On zatim baci šibicu na pod i benzin se odmah razgore. Čovek zadovoljno izađe, zatvorivši za sobom vrata.

Soba se punila crnim dimom dok je Alis teturala niz stepenice. Na severnoj strani kuće postojao je jedan jedini prozor, na skoro dva metra od poda. Ona dogura majčin radni sto do zida, otvori rezu na prozoru, ispuza napolje i pade u sneg.

Htela je samo da se sakrije, da se kao neka životinja sklupča u svojoj jazbini. Kašljući i plačući od dima, ona poslednji put prođe kroz duborezom ukrašenu kapiju. Smrad hemikalija ispuni vazduh, kao kada đubre gori na smetlištu. Prateći zid od pečene cigle, Alis dođe do livadice obrasle medvedom travom, pa počne da se vere uz kamenitu kosinu koja je vodila do grebena poviše kanjona. Penjući se sve više, videla je kako sada sve kuće gore i kako vatra teče poput svetleće reke. Kanjon je postajao sve strmiji, te je morala da se hvata za granje i bokore trave, vukući se naviše.

Došavši skoro do vrha grebena, začula je prasak, a zrno pogodi u snegom zavejano blato ispred nje. Ona se baci u stranu i otkotrlja nazad niz padinu, zaklonivši šakama lice. Telo joj se kotrljalo nekih pet-šest metara, a zatim udarilo o jedan grm i zaustavilo se. Dok je pokušavala da ustane, setila se šta je vođa rekao u centru komune. *Samerfild i Glison su na položaju. Termički senzori.* A koje je značenje reči *termički*? Toplota. Plaćenik je uspeo da je vidi zato što joj je telo toplo.

Ležeći na leđima, Alis počne golim rukama da zgrće sneg. Najpre je prekrila noge, a zatim se opružila i nabacala sloj snega po stomaku i grudima. Na kraju je zakopala levu ruku, a desnom

nabacala sneg po vratu i licu, ostavljajući samo mali otvor oko usta. Hladnoća počne da je štipa i peče po golim koži, ali ona je i dalje ležala pored grma, trudeći se da ostane nepomična. Dok joj je studen prožimala telo, i poslednja čestica njenog malenog bića stade da drhti, iščezava, odumire.